

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း

NEW APPROACH TO BUDDHA DESANA

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်နည်းဖြင့် လေ့လာခြင်း

စာစဉ်(၁၅)

ပထမအပိုဒ်

၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ ဇေယျဝါရီလ ၂၆-ရက်
(၂၅)ကြိမ်မြောက်၊ ဗုဒ္ဓနည်း နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ မန္တလေးမြို့တွင် ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဧကဝိကဓဇ)

ပဓာနနာယက၊ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး (ငြိမ်း)၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်၊ မန္တလေး

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်ဖြင့်လေ့လာခြင်း

စာစဉ် - ၁၅

ယထာဘူတဉာဏ်

၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆-ရက်
မန္တလေးမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင်
၂၅-ကြိမ်မြောက် ဗုဒ္ဓနည်း၊ နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း၌
ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဧကတိကဓရ)

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)

ယထာဘူတဉာဏ်

ကျွန်တော်တို့ ရရှိထားတဲ့ ရူပက္ခန္ဓာနဲ့ပတ်သက်လို့ သိသင့်သိ ထိုက်တာ သဘောပေါက်နားလည်အောင် လေ့လာရပါတယ်။

ဘုရားဟောကြားခဲ့သည့် ဒေသနာမှာပါတဲ့ သဘာဝဓာတ်တွေ။ အဲဒီ သဘာဝဓာတ်တွေဟာ ဓာတ်ခဲတွေ၊ ဓာတ်ရည်တွေ၊ ဓာတ်ငွေ့တွေ၊ ဓာတ်အားတွေအဖြစ်နဲ့ ရှိနေတာပါ။ ဒီရှိနေတဲ့ သဘာဝ ဓာတ်အားတွေက အစုအဝေးတွေနဲ့ ပေါင်းစည်းပြီးတော့ ခန္ဓာဖြစ်လာကြတာ။ အဲဒီ ခန္ဓာတွေ နဲ့ ဘဝခရီးကို သွားနေကြတာပါ။ ဒီလို ဓာတ်အစုအဝေး အဖွဲ့ကြီးတွေ အလုပ်လုပ်ပြီး ဘဝခရီးကိုသွားနေပေမယ့်လို့ သဘာဝအားဖြင့် ဓာတ်တွေ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်လို့ မိမိစိတ်က မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်ပါ။ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာ၊ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့စိတ်၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ပဲ မြင်နေတာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘဝခရီးကို လျှောက်ကြရတာပါ။

ဒီဒေသနာကတော့ သေသေချာချာ သဘောပေါက်အောင်၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြပါတယ်။ ဒီလို ရှင်းပြတဲ့ သဘာဝတရားတွေက ဝေးဝေးလံလံ အကြောင်းအရာတွေကို မပြောပါ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ တွဲဖက်ပြီးတော့ တကယ့်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတဲ့ ရုပ်ဓာတ်တွေဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေ၊ နာမ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေ။ ဒီ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တွေ တကယ်အဟုတ် အလုပ်လုပ်နေတာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်အောင် အခုလို ဗဟုသုတပညာတွေကို စုဆောင်းရတာပါ။

ဒီလို စုဆောင်းတယ်ဆိုတဲ့သဘောမှာ ပညာဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်

စဉ်းစားတတ်တဲ့အခါ အမှန်တရားတွေကို ပို၍ပို၍ သိလာတယ်။ သဘောပေါက်လာတယ်။ အဲဒီ သဘောပေါက်မှု၊ နားလည်မှုဆိုတာဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ သဘောမပေါက်၊ နားမလည်ဘဲနဲ့ ဘဝခရီးကို လျှောက်နေကြရတဲ့လူတွေ အနန္တပါ။ ဘုရားရှင် ဟောဖော်ညွှန်ပြမှုကြောင့် ဓမ္မသဘာဝတို့၏ အကြောင်းကို သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမှ နားလည်ရတာပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက အစဉ်အမြဲ အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ခန္ဓာကြီးရဲ့ အစုအဝေး၊ အဖွဲ့အစည်းတွေက အခဲတွေပါတယ်။ အခဲတွေက (ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ အခဲတွေက) ဓာတ်အားတွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခဲတွေကို ဓာတ်ခဲ။ အရည်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီအရည်တွေကလည်း ဓာတ်အားတွေ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ရည်။ အငွေ့ဓာတ်တွေ (လေဓာတ်တွေ)လည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကလည်း ဓာတ်အားတွေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အပူဓာတ်အားတွေလည်း ရှိတယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေလည်းရှိတယ်။ အဲဒီအားတွေနဲ့ ဒီခန္ဓာဆိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတာပါ။

ဒီဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး အသားတွေ၊ အရိုးတွေ၊ သွေးတွေ။ ဒါတွေကို ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကိုယ် မြင်တော့ ဒီအသွေးတွေ၊ ဒီအသားတွေဟာ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာလို့ ထင်တာ။ ရိုးရိုးထင်ရုံတင်မဟုတ်။ ယုံကြည်နေတာပါ။ တစ်သက်လုံး ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာလို့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လာတော့ ဒီအမှတ်၊ ဒီအသိက ခိုင်သည်ထက် ခိုင်လာတာ။ ဒါဟာ စိတ်ဆိုသောစိတ်မှာ ယုံကြည်မှုအစွဲတွေက ခိုင်သည်

ထက် ခိုင်လာတာ။ ယုံကြည်မှုအစွဲတွေ ခိုင်လာတော့ အရာရာ ကိစ္စအဝဝ မှာ သဘာဝတရားတွေ အဟုတ် အလုပ်လုပ်နေတာကို မမြင်ပါ။ ငါလုပ်နေတယ်၊ ငါကိုင်နေတယ်၊ ငါပြောတယ်၊ ငါဆိုတယ်နဲ့ပဲ ဘဝကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နေကြတာပါ။

ဘုရားရှင်က ဒေသနာမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဖော်ပြထားတာက ဒီ ငါလုပ်နေတဲ့ဘဝမှာ ငါဆိုသောငါ ဒီဘဝခရီးကို လျှောက်နိုင်အောင် သဘာဝဓာတ်တွေက အခြေခံအားဖြင့် အလုပ်လုပ်နေလို့သာ ငါက ဒီဘဝခရီးကို လျှောက်နိုင်တာ။ အဲဒီနှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ပြီးတော့ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အဖြစ်လို့ မှတ်ယူတာကို ဘာမှ မပြောပါ။ သို့သော် ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် အထောက်အပံ့ပေးနေတဲ့ သဘာဝဓာတ်တွေကို မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် သဘာဝဓာတ်တွေ အဟုတ် အလုပ်လုပ်နေတာကို မြင်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒီကဏ္ဍနှစ်ခု ပိုင်းခြားပြီးတော့ သင်ပေးတာဟာ ဒီဒေသနာကမှ သင်ပေးတာပါ။ ဒီပြင်ကဏ္ဍတွေမှာ ငါနဲ့ခရီးသွားနေတဲ့ ဘဝကိုပဲ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျယ်ဝန်းအောင်၊ ခိုင်မာအောင် အမွှန်းတင်ပြီးတော့သာ ပြောတဲ့ တရားတွေ များပါတယ်။ ဓာတ်တွေအလုပ်လုပ်လို့ ဘဝရှိနေတာပါလို့ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိအောင်၊ နားလည်အောင် ပြောတဲ့ပညာမျိုးက ဘယ်မှာမှ မရှိပါ။

အဲတော့ ဒီလိုသဘာဝတရားတွေကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်တော့ ဘယ်လိုအကျိုးထူးတရား ရသလဲဆိုတဲ့အချက်ကို သေသေချာချာ စိစစ်ပါ။

ဒီ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ဘဝ၊ ဘဝခရီးကို လျှောက်တဲ့အခါ အဆင်ပြေတာရှိသလို အဆင်မပြေတာလည်း ရှိတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့အခါကျတော့ စိတ်ကဝမ်းသာတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ အဆင်မပြေတဲ့အခါကျတော့ ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီသဘောတွေဟာ ဒီဘဝနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သေသေချာချာ မစဉ်းစားမိတော့ ကျေနပ်တာနဲ့ မကျေနပ်တာ၊ ကြိုက်တာနဲ့ မကြိုက်တာ ဒီနှစ်မျိုးပဲ စိတ်ထဲမှာဖြစ်နေတာ။ ဒီကျေနပ်တဲ့ ကိစ္စ၊ မကျေနပ်တဲ့ကိစ္စ နှစ်မျိုးစလုံးကို စိတ်က လုပ်နေတာ။ ကျေနပ်တာလည်း စိတ်ကလုပ်တယ်။ မကျေနပ်တာလည်း စိတ်က လုပ်တယ်။ စိတ်ကလုပ်နေလို့ ကျေနပ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ မကျေနပ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလုပ်နေတဲ့စိတ် (ကျေနပ်မှုကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့စိတ်၊ မကျေနပ်မှုကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့စိတ်) အလုပ်ကတော့ အမြဲတမ်း လုပ်နေရတာ။ အဲဒီအလုပ်က စိတ်ကလုပ်တာပါ။ စိတ်က အလုပ်လုပ်နေလို့ ကျေနပ်တာ ဖြစ်တယ်။ မကျေနပ်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအခြေခံကို စဉ်းစား။ စိတ်က အလုပ်လုပ်နေလို့ ကျေနပ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ မကျေနပ်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီကျေနပ်မှုကိုရော၊ မကျေနပ်မှုရော နှစ်မျိုးစလုံးက စိတ်ကို လှုပ်ရှားအောင် လုပ်ပေးနေတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒီအကြောင်းအရာလေးတွေကို ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစား။ ကျေနပ်နေတာလည်း စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုပဲ။ မကျေနပ်နေတာလည်း စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုပဲ။

အဲဒီလို လှုပ်ရှားနေရတဲ့ သဘောထဲမှာ မငြိမ်သက်တာ ပါတယ်။ စိတ်က လှုပ်ရှားနေရရင် မငြိမ်သက်ဘူး။ အဲတော့ မငြိမ်မသက် နေရတဲ့

အဖြစ်ဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ပျော်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ညစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်က လှုပ်ရှားနေတာ။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ သဘောသည် မငြိမ်တဲ့သဘော။ မတည်မငြိမ် လှုပ်ရှားနေတဲ့အဖြစ်သည် ဆင်းရဲပါတယ်။

ဒီအချက်ကလေးကို မြင်အောင်ကြည့်။ ပျော်တာရော၊ စိတ်ညစ်တာရော နှစ်ခုစလုံးက စိတ်လှုပ်ရှားတာ။ စိတ်က လှုပ်ရှားနေရရင်ကို ဆင်းရဲတယ်။ ဒီလို လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရတဲ့ သဘောဟာ ဆင်းရဲခြင်း အမှန်ပါ။

ဆန့်ကျင်ဘက် လှုပ်ရှားနေတာလေးတွေ မလှုပ်ရှားရင် ငြိမ်သက်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ စိတ်ကလေး မလှုပ်ရှားရင် ငြိမ်သက်တယ်။ တည်ငြိမ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေး။ တည်ငြိမ်လာတဲ့အခါကျတော့ ပျော်တာလည်း မပါဘူး။ ဝမ်းနည်းတာလည်း မပါဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ စိတ်က နေရတယ်။ စိတ်ကလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်ရင် လှုပ်ရှားမှု နှိပ်စက်သောဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်တယ်။ လှုပ်ရှားမှုနှိပ်စက်သော ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်တယ်။ အဲဒီသဘောလေးတွေကို ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ဘုရားရှင်က ပြောပြတယ်။ သင်ပြပေးတော်မူတယ်။

စိတ်ဆိုသောစိတ်ဟာ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုက်ခတ်နေတဲ့ အာရုံတရားတွေ။ အဲဒီအာရုံတွေက အဆင်းအာရုံတွေကလည်း အမြဲတမ်းရိုက်ခတ်နေတယ်။ အသံအာရုံတွေကလည်း အမြဲတမ်း ရိုက်ခတ်နေတယ်။ အဆင်းအာရုံတွေက မျက်စိထဲ ဝင်တိုင်း ဝင်တိုင်း မြင်တဲ့စိတ်တွေဖြစ်တာ။ အဲဒီလိုပဲ အသံတွေ ဝင်တိုင်းဝင်တိုင်း ကြားစိတ်တွေဖြစ်တာ။ အဲဒီ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်တွေ ဖြစ်လာတိုင်း မြင်

တာကို ကြိုက်တာ-မကြိုက်တာ။ ကြားတာကို ကြိုက်တာ-မကြိုက်တာတွေ ပေါ်နေတယ်။ အဲဒီလို ကြိုက်-မကြိုက်အလုပ်တွေ လုပ်ရတိုင်း လုပ်ရတိုင်း စိတ်က လှုပ်ရှားနေရတယ်။ လှုပ်ရှားနေရတော့ ဆင်းရဲတယ်။

အဲဒီမှာ သေသေချာချာ ထပ်ပြီးတော့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ဆင်ခြင် ရမယ့်အချက်။ ကြိုက်-မကြိုက်ဖြစ်တာက တစ်ကဏ္ဍ။ အဆင်းရူပါရုံ ဝင် လာလို့ မြင်စိတ်ဖြစ်တာ၊ အသံဓာတ်လှိုင်းလေးရိုက်လို့ ကြားစိတ်ဖြစ်တာ တွေက တစ်ကဏ္ဍ။

မြင်တဲ့၊ ကြားတဲ့အပေါ်မှာ ထပ်ပြီး အလုပ်လုပ်မှ ကြိုက်-မကြိုက် ဖြစ်တာ။ အဲဒီကဏ္ဍနှစ်ခုမှာ သဘာဝအတိုင်း မြင်တဲ့စိတ်တွေ၊ သဘာဝ အတိုင်း ကြားတဲ့စိတ်တွေဟာ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတာပါလားလို့ သဘော မထားနိုင်ပါ။ ငါမြင်တယ်၊ ငါကြားတယ်ဖြစ်နေတာပါ။ ဒီ ငါမြင်၊ ငါကြား ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို ထပ်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လိုက်သေးတယ်။ အ ဓိပ္ပာယ် ဖော်တော့လည်း ငါနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပါတယ်။

ငါနဲ့တင် မကဘူး။ အစွဲအလမ်းတွေ ပါတယ်။ ငါက စွဲနေတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ ပါတယ်။ ငါနဲ့ အဲဒီအစွမ်းအလမ်းတွေက မြင်တဲ့အဆင်း အာရုံကို မကောင်းဘူးလို့သတ်မှတ်ရင် နောက်ကစိတ်က မကြိုက်ဘူးလို့ အလုပ်လုပ်တယ်။ မြင်တဲ့အဆင်းအာရုံကို ငါနဲ့ အစွဲအလမ်းတွေက ကောင်းပါတယ်လို့သတ်မှတ်ရင် ကြိုက်တယ်လို့ အလုပ်လုပ်တယ်။

အဲဒီ သဘာဝတရားတွေဟာ စိတ်၏ အလုပ်လုပ်နေပုံ လမ်း စဉ်။ အဲဒီသဘာဝတွေ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားနိုင် ဖို့ ဘုရားရှင်က သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။

လောကကြီးထဲမှာနေတော့ မျက်စိကလည်း ကောင်း၊ နားကလည်း ကောင်း၊ အလင်းတွေကလည်း အမြဲတမ်း မျက်စိထဲဝင်နေတာ။ အလင်းတွေဝင်တိုင်း အဆင်းအာရုံတွေကလည်း ဝင်နေတာ။ အသံလှိုင်းအမျိုးမျိုးကလည်း နားထဲဝင်နေတာ။ ဝင်နေတော့ မြင်စိတ်တွေလည်း ဖြစ်နေတာ။ ကြားစိတ်တွေလည်း ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်တွေက သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ကိစ္စ။ အလင်းနဲ့အဆင်း ဝင်လာရင် မြင်စိတ်ဖြစ်မှာပဲ၊ အသံလှိုင်းဝင်လာရင် ကြားစိတ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မြင်တဲ့အဆင်း၊ ကြားတဲ့အသံအပေါ်မှာ ငါရယ်၊ အစွဲအလမ်းရယ်က နှစ်ခုပေါင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်တယ်။

အဓိပ္ပာယ်ဖော်တော့ အတိတ်က တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတာတွေကို မှတ်ထားတဲ့ အစွဲအလမ်းနဲ့ ငါက (အတိတ်က ကောင်းတာတွေမှတ်ခဲ့ရင်) ပစ္စုပ္ပန်ကဟာ အတိတ်နဲ့တူရင် ကောင်းတယ်။ မတူရင် မကောင်းဘူး။ ကောင်းရင်ကြိုက်တယ်။ မကောင်းရင်မကြိုက်ဘူး။ ဒါဟာ စိတ်၏ လုပ်ငန်းစဉ်ပါ။

ဒီလိုပဲ ငါကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး၊ ငါသဘောကျတယ်၊ မကျဘူးနဲ့ပဲ ဘဝခရီးကို လျှောက်နေရတာ။ အဲဒီလို လုပ်နေရတော့ စိတ်ကလည်း အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေရတယ်။ လှုပ်ရှားနေတာတွေက အစွဲတွေကနေ လှုပ်ရှားခိုင်းလို့။ အစွဲတွေ လှုပ်ရှားခိုင်းတိုင်း လှုပ်ရှားနေရပါလားလို့ မသိပါ။ ငါ မကြိုက်ဘူးလို့သာ သိတာပါ။

ဒီသဘာဝအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်တတ်ဖို့မှာ အရေးကြီးတဲ့အချက်က ကြိုက်-မကြိုက်တွေကို လုပ်ပေးနေ

တာဟာ အဆင်းတွေ၊ အသံတွေက လုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ အစွဲအလမ်းက လုပ်နေလို့ ကြိုက်-မကြိုက်တွေ ဖြစ်နေတာ။ ကြိုက်-မကြိုက် ဖြစ်နေတာဟာ ဆင်းရဲတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားရလို့ ဆင်းရဲတယ်။

အဲဒီမှာ ကြိုက်-မကြိုက်တွေ ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ၊ ငါနဲ့ အစွဲအလမ်း ပူးတွဲ၍လုပ်နေလို့ ဖြစ်တာပါလို့ ဘယ်သူကမှ မပြောပြလို့ မသိပါ။ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ငါကြိုက်တယ်နဲ့ ပြီးနေတာ။ အဲဒီ ငါ ကြိုက်တယ်၊ ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငါနဲ့ အစွဲအလမ်းက လုပ်တာပါ။

ကြိုက်တာလည်း မဖြစ်ဘူး၊ မကြိုက်တာလည်း မဖြစ်ဘူးဆိုရင် စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေ လျော့သွားတယ်။ လျော့သွားတော့ စိတ်တွေဟာ သဘာဝအတိုင်း ငြိမ်သက်တယ်။ ငြိမ်သက်တော့ ချမ်းသာတယ်။

ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ စိတ်သည် လှုပ်ရှားမှုနည်းပြီး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ ကြိုက်၊ ငါမကြိုက်တွေကို ဖယ်နိုင်ရမယ်။ လျော့နိုင်ရမယ်။ ငါကြိုက်တွေ၊ ငါမကြိုက်ဘူးတွေ လျော့ဖို့ကလည်း ငါနဲ့ ငါက စွဲလမ်းနေတဲ့ အစွဲအလမ်းပေါ်မှာ တည်တာပါ။ ငါနဲ့ အစွဲအလမ်း တွေဟာ ဒီလို ကြိုက်-မကြိုက်ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်နေတာ။ အဲဒီအချက်ကို သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစားပါ။

ငါက ငါပိုင်တယ်၊ ငါဆိုင်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာ၊ ငါ့စိတ်လို့ ယုံကြည်နေတာ၊ စွဲလမ်းနေတာ။ ဒီ စွဲလမ်းမှုက (ငါဆိုတဲ့ငါက) ဒီစိတ်ထဲမှာ ဝင်ပြီးတော့ ဆရာကြီးလုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ သူက မွေးတုန်းက ပါလာတာ မဟုတ်ပါ။ အသက်ကလေး တော်တော်ကြီးမှ သူက ဝင်လာတာ။ အဲဒီအချက်ကို သိအောင်လုပ်။ သူက နောက်မှဝင်လာ

ပေမယ့်လို့ အလွန်အရှိန်အဝါကြီးတယ်။ သူပဲ ကြိုးကိုင်နေတာ။ ဘဝခရီး တစ်ခုလုံး လျှောက်ရာမှာ ငါဆိုတဲ့အသိနဲ့ အစွဲအလမ်းက ကြိုးကိုင်ပြီးတော့ လျှောက်ခိုင်းနေတာ။ အဲဒီအချက်ကို မြင်အောင်၊ ကွဲကွဲပြားပြား ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားတတ်အောင် ဘုရားရှင်က သင်ပေးတာ၊ ပညာပေးတာပါ။

ဒီငါက စွဲနေတာ။ ငါ စွဲပုံစွဲနည်းက ဒီခန္ဓာကိုယ်၊ ဒီလက်၊ ဒီခြေ၊ ဒီဆံပင်၊ ဒီနှာခေါင်း၊ ဒီမျက်နှာအားလုံးကို ငါ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ငါ့လက်၊ ငါ့ခြေ၊ ငါ့ဆံပင်၊ ငါ့နှာခေါင်း၊ ငါ့မျက်နှာတွေနဲ့ စွဲတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွဲနေတာ။

ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲက ဒါက ငါ့သား၊ ဒါက ငါ့သမီး၊ ဒါ ငါ့ဇနီး၊ ဒါ ငါ့ခင်ပွန်း၊ ဒါ ငါ့အဖေ၊ ဒါ ငါ့အမေဆိုပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း စွဲတယ်။ အဲဒီအစွဲတွေ စွဲသာစွဲနေတာ။ သဘာဝတရားအစစ်ဖြစ်တဲ့ ဒီရုပ်ခန္ဓာက သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ။ စွဲတဲ့အစွဲက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို စွဲနေပေမယ့်လို့ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ။ အဲဒီနှစ်ခုကို ကွဲပြားအောင် စဉ်းစား။ ငါကသာ စွဲလမ်းနေတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ။ အဲဒီနှစ်ခုကိုမြင်အောင် ဘုရားက ကြည့်ခိုင်းပါတယ်။ ငါက ဘယ် လောက်စွဲစွဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ့လမ်းသူသွားတာ။ ငါက ဒီခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ကိုယ်လို့ ဘယ်လောက်စွဲနေစွဲနေ၊ ဘယ်လို စွဲလမ်း စွဲလမ်း ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ့လမ်းသူသွားနေတာ။ သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ အမှန်တရား ဖြစ်သော်လည်း မမြင်ပါ။ မကြည့်မိပါ။ မကြည့်နိုင်ပါ။

ဒါလေးကို ကြည့်နိုင်အောင်၊ မြင်နိုင်အောင် ဘုရားက နည်းပေးတာ။ အဲဒီနည်းလေးရရင် သဘာဝတရားတွေ သူ့ဟာသူ လုပ်နေတာ။ သဘာဝတရားတွေ အလုပ်လုပ်နေတာကို ငါက ဘယ်လိုမှ ပါဝင်လို့လည်း

မရ၊ စွက်ဖက်လို့လည်း မရ၊ ပိုင်လည်းမပိုင်၊ နိုင်လည်းမနိုင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီပညာတွေက ထွန်းပြလို့ နားလည်သဘောပေါက်မှုတွေ အားကောင်းလာမယ်။ ဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပါ။

ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူခရီးသူ သွား၊ သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေတာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ငါက ဘယ်လောက်စွဲလမ်းနေနေ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူလမ်းသူ သွားမှာပဲ။ အဲဒါဟာ အခြေခံအားဖြင့် ငါဆိုသော ငါဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက (သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက) ငါက ပါလာတာ။ အဲဒီ ပေါက်စလေးတုန်းက သိခဲ့တဲ့ငါနဲ့ ဒီကနေ့သိတဲ့ ငါနဲ့ ငါချင်း အတူတူပဲ။ ငါဆိုတဲ့ အသိကတော့ မပြောင်းဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း အိုလာ၊ ကြီးလာတာ အမှန်ပဲ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိုနေ၊ ကြီးနေပေမယ့်လို့ ငါကတော့ အမြဲတမ်း ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာလို့ မှတ်နေတာ၊ စွဲလမ်းနေတာ။

ဒီကိစ္စနှစ်ခုဟာ ပညာရဲ့အရာပါ။ ပညာနဲ့ သဘာဝအတိုင်း ဘဝခရီးကို လျှောက်နေရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ ငါက စွဲတဲ့အတိုင်း နောက်ကလိုက်နေရင် သဘာဝမမှန်တဲ့ လမ်းပေါ်မှာသွားပြီး ငါကမကြိုက်တိုင်း ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ငါကြိုက်တိုင်းလည်း ဒုက္ခရောက်တယ်။ ငါကြိုက်တာ၊ မကြိုက်တာတွေနဲ့ သဘာဝနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ သဘာဝက ငါကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီသဘောဟာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ဒီအဓိပ္ပာယ်တွေပေါ်ပြီးတော့ ဒါလေးကို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ကျတော့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒါဟာ

လမ်းစဉ်။

သဘာဝတရားများဖြစ်သော ဒီရူပက္ခန္ဓာကြီးဟာ ဓာတ်တွေရဲ့ အဖွဲ့အစည်း။ ဓာတ်တွေက သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် လို့ ငါက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာလို့ စွဲနေတာ။ အစွဲအလမ်းနဲ့ နေတာ။ အဲဒီ အစွဲအလမ်းကြီးရင် ကြီးသလောက် ဒုက္ခကြီးတယ်။ အဲ တော့ ဒုက္ခကိုလျော့ချင်ရင် အစွဲအလမ်းကို လျော့ရမယ်။ အစွဲအလမ်း ကို ပညာနဲ့လျော့ရမယ်။ မပိုင်ဘူး မနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ပညာ။ မပိုင်မနိုင်ဆိုတာ သေသေချာချာသိအောင် အခု ရှုမှတ်ပွားများနေတဲ့ ကာယာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းက ပညာပေးတယ်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ။ ငါက မပိုင်ဘူး၊ မနိုင်ဘူး။ ငါက ဘယ်လောက် စွဲလမ်းနေ စွဲလမ်းနေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ့လမ်းသူ သွားနေတာ။ အဲဒီအချက်သည် အရေးကြီးဆုံးအချက်။ ဘာနဲ့ဘာ ကွဲရမှာတုန်း၊ ငါနဲ့ ခန္ဓာနဲ့။

ဘဝအဆက်ဆက် သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေတာ ငါနဲ့ ခန္ဓာနဲ့ မကွဲလို့ ပါ။ ကွဲကွဲပြားပြားကို မမြင်ဘူး၊ မသိဘူး။ ဒီလို မသိလို့ ဘဝတွေရှည်လျား နေတာ။ အဲဒီအချက်ကို ဘုရားက သေသေချာချာ ရှင်းပြပါတယ်။ သံသ ရာတွေရှည်ပြီး အိုလိုက် နာလိုက် သေလိုက်၊ အိုလိုက် နာလိုက် သေလိုက် ဖြစ်နေရတာဟာ ငါနဲ့ သဘာဝခန္ဓာနဲ့ မတူ၊ တခြားစီလို့ ကွဲကွဲပြားပြား မသိလို့ မဆင်ခြင်နိုင်ပါ။ ငါက အစွဲအလမ်းနဲ့ နေရာယူတယ်။ အဲဒီအ ကြောင်းအရာတွေဟာ အခုလို ဘုရားရှင် သင်ကြားပေးတော့ ပညာဗဟု သုတအဖြစ်နဲ့ ရတာ။ ပညာဗဟုသုတ ရရုံနဲ့တော့ မပြီးသေးဘူး။

ဒီအစွဲက ကပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ သူ့ကို ခွာချင်ရင် လက်တွေ့အလုပ်လုပ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းက စိတ်ကို လည်း လေ့ကျင့်၊ ရုပ်ခန္ဓာကိုလည်းပဲ လေ့ကျင့်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်မှ အစွဲက ခွာမယ်။

ဒီအစွဲဆိုတာဟာ ဒီခန္ဓာအပေါ်မှာ အလွန်ကိုကြိုက်တယ်၊ နှစ် သက်တယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သာယာဖွယ်လို့ မှတ်နေတာ။ အဲဒီ အစွဲက မှတ်နေရုံတင် မကဘူး။ သူက အမျိုးမျိုးခိုင်းနေတာ။ ဘယ်လို ခိုင်းတုန်း၊ ရိုးရိုးပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတော့ ဆံပင်တွေ က ဖြူလာတယ်။ တားလို့ကိုမရဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ငါက ဆံပင် ဆေးဆိုး ခိုင်းတယ်။ ငြင်းနိုင်သလား။ အဲဒီအချက်က ငါက ဘယ်လောက်ထိ အောင် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာကို သိ။ ဒါတင်မကဘူး။ မဟုတ်တာ ခိုင်းတာ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို ခိုင်းတယ်။ သဘာဝ သူ့ဟာသူ ဖြူသွားတာကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ အိုပြီလို့ သူများမြင်တာကို မကြိုက်ဘူး။ ငါက အတင်းခိုင်း နေတာ။ မဟုတ်တာတွေ ခိုင်းနေတာ။

အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လောက်ထိအောင် ငွေတွေသုံးရတုန်း၊ သိလား။ ဆံပင်ဖြူတာကို နက်အောင်လုပ်ရတာဟာ ဘယ်လောက်မှ မ ဟုတ်သေးဘူး။ ဒီထက်ကို မြောက်မြားစွာလုပ်ရတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်ရတာ စရိတ်တွေက အလွန်ကြီးတယ်။ သူများနိုင်ငံမှာ အဲဒီလို အလုပ် တွေလုပ်ပြီး စီးပွားရှာတဲ့ဟာတွေက အလွန်ချမ်းသာတယ်။ ဒီမှာလည်း လုပ်ပါတယ်။ သို့သော် သူတို့ဆီကလောက်တော့ မသုံးရဘူး။ နှစ်စဉ် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီးတော့ အကုန်ခံ လုပ်နေတာ။ အဲဒါ

ဟာ ဘယ်သူခိုင်းတာ လုပ်နေတာတုန်း၊ ငါခိုင်းတာ လုပ်နေရတာ။ အဲဒီဟာလေးကို ပညာဉာဏ်နဲ့ ခွဲခြမ်းကြည့်ပါ။

ငါက ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး။ သဘာဝတရားက သူ့အလုပ်နဲ့သူ သွားနေတာ။ သူ့အလုပ်နဲ့သူ သွားနေတဲ့ သဘာဝတရားကို ငါက အတင်းဆန့်ကျင်နေလို့ မရဘူး။ ငါက အိုတာ မကြိုက်ဘူး။ နာတာ မကြိုက်ဘူး။ သေတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ သို့သော် သဘာဝတရားက အိုလည်းအိုတယ်။ နာလည်း နာတယ်။ သေလည်း သေတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အမှန်တရားနဲ့ ငါနဲ့ ကင်းကွာနေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကင်းကွာနေတာတုန်း၊ ပညာမပါလို့၊ ပညာမပါတော့ ငါနဲ့ သဘာဝနဲ့ ကင်းကွာနေတာ။ အဲဒီလို သဘာဝနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ငါဟာ အစွဲအလမ်းလည်း ကြီးတယ်။ ခက်မာလည်း ခက်မာတယ်။

ဒါတွေဟာ သဘာဝကိုသိအောင် ဘုရားရှင်က ပညာတွေနဲ့ ရှင်းပြတာ။ အဲဒီပညာတွေက အခု တကယ့်တကယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သင်ချင်ရင် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့အပိုင်း၊ သူ့ကဏ္ဍအလိုက် ခွဲခြမ်းပြီး ထင်ရှားအောင် ကြည့်။ ဒီ ရူပက္ခန္ဓာကြီးရဲ့ အနေအထား၊ အသွင်အပြင်တွေဟာ အပေါ်ယံအရေပြားလေး ဖုံးထားတာပဲ မြင်နေတာ။ အတွင်းက ရှိတဲ့ဟာကို မမြင်ဘူး။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ ထွင်းဖောက်ပြီးတော့ အတွင်းကရှိတဲ့ ရူပက္ခန္ဓာကို မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ အဲဒီကျရင် အမှန်ကိုမြင်လာလိမ့်မယ်။ အမှန်ကို မြင်လာတဲ့အခါကျတော့ ငါနဲ့ သဘာဝတရားနဲ့ တခြားစီဆိုတာ ခွဲနိုင်လာပါတယ်။ ငါထင်သလို၊ ငါကြိုက်သလို သဘာဝက မလိုက်ဘူး။ သူ့အရှိတရားက သူ့ပုံစံနဲ့ သူ။ အဲဒါတွေကို သိအောင်၊ မြင်အောင်

ရူပက္ခန္ဓာကြီးကို မြင်အောင်ရှုပါ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သေသေချာချာ ဖွင့်ပြ။ ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်လိုက်၊ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်။ ရင်ထဲကရှိတဲ့ နှလုံးတို့၊ အဆုတ်တို့ကို မြင်အောင်ကြည့်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲကရှိတဲ့ အသည်းတို့၊ အစာအိမ်၊ အူသိမ်၊ အူမတွေ မြင်အောင်ကြည့်။ သူတို့ကိုမြင်ပြီဆိုရင် လူဆိုတာ ဒါပဲလို့ သိလာမယ်။

လူဆိုတာ ဒါပဲဆိုတာ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေနဲ့ တည်ထားရတဲ့ ခန္ဓာ။ သူတို့ဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ သူတို့ ကောင်းစွာ၊ မှန်ကန်စွာ အလုပ်လုပ်နေသေးတုန်းမှာ ကျန်းမာတာ၊ ရှင်တာ။ အဲဒီလို ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်ပြီးတော့ ဒီကောဠာသတွေ ကောင်းစွာမွန်စွာ အလုပ်လုပ်နေလို့ ကျန်းမာနေတာ။ သူတို့ အလုပ်လုပ်နေလို့ ရှင်တာ။ အဲဒီလို ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်လာရင် ငါထင်သလိုမဟုတ်ပါလား။ ငါကြိုက်သလို မဖြစ်ပါလား။ ငါ့အလိုကိုလည်းပဲ မလိုက်ပါလားလို့ သိမယ်။

အဲဒီ အသိအားက ပညာအသိအား။ ပညာက နက်နက်နဲနဲ ထိုးထွင်း၍ ဆင်ခြင်တတ်သော ပညာ။ နက်နက်နဲနဲ ထိုးထွင်း၍ ဆင်ခြင်တတ်သောပညာကို ဝိပဿနာပညာ။

အဲဒီအလုပ်တွေဟာ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာလို့ ဘုရားရှင်က သင်ကြားပေးမှ ဒီပညာမျိုးကို သင်ရတာ။ အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်မပွင့်တဲ့ ခေတ်ကာလမှာ ဒီအသိ၊ ဒီပညာမျိုး လုံးဝမရှိပါ။ အဲဒီလိုခေတ်မှာ နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာမှ အလင်းရဖို့ အခြေအနေမပေးပါ။

အခု ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာတဲ့ အခိုက်အခါနဲ့ကြုံပြီး ဘုရားရှင် သင်ပေးတဲ့ပညာများ ကနေအထိ ရှိနေသေးလို့ ဒီပညာများကို သင်ရခြင်း

ကြောင့် ဒီအခြေအနေတွေကို သိတာ။ အခြေအနေအမှန်ကို သိလာတော့ မိမိမှာရှိသော ကိုယ်နဲ့စိတ်နဲ့ နှစ်ခု အလုပ်လုပ်နိုင်လာတယ်။ သဘာဝရှိနေသော ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အတ္တ အားပြိုင်နေတဲ့အထဲမှာ ဒီအလုပ်က သဘာဝတရားကို အားပေးရမယ်။ သဘာဝအတိုင်း အဟုတ် အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာတို့ကို အားဖြည့်ပေးရမယ်။ ရုပ်နာမ်တို့ အားကောင်းလာတော့ ရုပ်နာမ်တို့အပေါ်မှာသိတဲ့ ပညာအားက ငါဆိုတဲ့အစွဲကို လျှော့ခိုင်းမှာ။ ငါဆိုတဲ့အစွဲက မလျှော့ရင် အလွန်ဒုက္ခကြီးတယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခတွေဟာ တစ်ဘဝ၊ တစ်သက်တာတင် နှိပ်စက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝအဆက်ဆက် လိုက်ပြီးနှိပ်စက်နေတာ။ ဒီအတ္တနဲ့ အစွဲအလမ်းက ဘဝအဆက်ဆက် နှိပ်စက်လို့ သံသရာကြီးက ရှည်လျားနေတာ။

အခုလို ဘုရားပေးတဲ့ပညာများကို သေသေချာချာ ဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ စုဆောင်းမိပြီဆိုရင် ဟောဒီ ဗဟုသုတမျိုးဟာ အခြားအခြား ဗဟုသုတနဲ့မတူ။ လောကီစီးပွားဥစ္စာ ရှာနိုင်ဖို့အတွက် ဗဟုသုတဆိုတာဟာ အချိန်မရွေး ရှာလို့ရတယ်။ နေရာမရွေး ရှာလို့ရတယ်။ ဒီလိုပညာမျိုး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊ ဒီ ပရမတ္ထ သဘာဝတွေကို သိအောင်သင်ပေးတဲ့ ပညာမျိုးကတော့ အလွန်ကိုရှားတယ်။ အချိန်တိုင်းမရဘူး။ ဘုရားပွင့်တဲ့ အချိန်၊ သာသနာထွန်းကားတဲ့ အချိန်၊ ဒီပညာမျိုးကို ဆက်လက်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ သာသနာရှိတုန်းသာ ဒီအမြင် ဒီအသိမျိုးကို ရနိုင်တာပါ။

အခု ထပ်တလဲလဲ ရှုမှတ်နေတာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပဲ ရှုပါ။ အရိုးတွေကို မြင်အောင်ကြည့်။ အရိုးအဖွဲ့အစည်းကြီးကိုလည်း မြင်အောင်ကြည့်။ ပြီးတော့ အသားအဖွဲ့အစည်းကြီးကိုလည်း မြင်အောင်ကြည့်။

ရင်ထဲ၊ ဝမ်းထဲကရှိနေတဲ့ အဆုတ်တွေ၊ နှလုံးတွေ၊ အသည်းတွေ၊ အစာအိမ်တွေ၊ အူသိမ်အူမတွေ မြင်အောင်ကြည့်။ အဲဒါတွေ ကြည့်ခိုင်းနေတာသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်တရားကို သိအောင်ပါ။

မိမိနာမ်ခန္ဓာထဲမှာ အဲဒီ အမှန်ဖြစ်သော အရိပ်ပုံများ စွဲနေအောင်လုပ်ရမှာ။ အမှန်ဖြစ်သော ရူပက္ခန္ဓာ၏ အတွင်းသဏ္ဌာန် အရိပ်ပုံများ မိမိစိတ်ထဲတွင် စွဲနေအောင် ဒီဘာဝနာအလုပ်ကို လုပ်တာ။ အဲဒီအချက်ကို သေသေချာချာမှတ်။ အဲဒီလို အမှန်ဖြစ်သော အရိပ်ပုံ၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်နေ၊ စွဲနေရင် ငါ-ငါနဲ့ စွဲနေတဲ့ အစွဲအလမ်းက လျော့မယ်။ ငါ-ငါနဲ့ စွဲသလို အခြားသူတွေကိုလည်း သူ-သူနဲ့ စွဲတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ငါလို့ စွဲတယ်။ သူများခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ သူလို့ စွဲတယ်။ အဲဒီ ငါအစွဲနဲ့ သူအစွဲ နှစ်ခု သဘောချင်း အတူတူပဲ။ တခြားခန္ဓာကိုတော့ သူလို့ ပြောတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုတော့ ငါလို့ပြောတယ်။ အဲဒီ သူနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတဲ့ အစွဲနှစ်ခုဟာ အလွန်ကိုခိုင်တယ်။

ခိုင်ရုံတင် မကဘူး။ ငါအစွဲနဲ့ သူအစွဲ နှစ်ခုပြိုင်တယ်။ ငါအစွဲနဲ့ သူအစွဲ နှစ်ခုက ပြိုင်တယ်။ အဲဒါ သဘာဝ။ အစွဲချင်းပြိုင်ကြတာ။ အစွဲချင်းပြိုင်တော့ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒီလို ကြိုးစားရတော့ ဉာဏ်တွေလည်း သုံးရတယ်။ ဝီရိယတွေလည်း သုံးရတယ်။ ရှိသမျှအချိန်လည်း သုံးရတယ်။ အဲဒီတော့ ပင်ပန်းပါတယ်။ အကျိုးက ဘာမှမရှိပါ။ သူ့ကိုယ်ကလည်း အိုမြဲအိုရတယ်။ နာလည်းနာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကလည်း အိုမြဲအိုရတယ်။ နာမြဲနာတယ်။ အဲဒီလို သဘာဝလမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားနေတာကို ပုဂ္ဂိုလ်လို့ စွဲမှတ်တယ်။ အဲဒီ အစွဲအမှတ်တွေ အားကြီးနေလို့ ပြိုင်နေ

ဆိုင်နေတာ။ အစွဲက ပြိုင်တာပါ။

ဒီအစွဲ နှိပ်စက်တဲ့အတွက်ကြောင့် မိမိလည်းဆင်းရဲတယ်။ သူတကာလည်း ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒါဟာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဆင်းရဲတယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ပြိုင်နေဆိုင်နေကြလို့ပါ။

အဲဒီလို အခြေခံကျကျ သဘာဝတရားများကို သိတာဟာ ဓမ္မသဘာဝကို သိတာပါ။ ဒီဓမ္မသဘာဝတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသော အမှန်တရား။ ဓမ္မသဘာဝတွေဟာ မပြောင်းလဲဘူး။ အမှန်တရား။

အဲဒီအမှန်တရားတွေက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အိုတဲ့အလုပ် လုပ်နေတာ အမှန်တရား။ နာတဲ့အလုပ် လုပ်နေတာ အမှန်တရား။ သေတဲ့အလုပ် လုပ်နေတာ အမှန်တရား။ ဘယ်တော့မှ သူတို့က ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘူး။ ဒါဟာ နိယာမ။ အဲဒီ နိယာမဆိုတဲ့ သဘာဝရဲ့ နိယာမ၊ ခန္ဓာတို့ရဲ့ နိယာမ၊ ဗီဇနိယာမ။ အဲဒီ သဘာဝတွေကို ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ဘုရားက ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တာပါ။

အဲဒါတွေဟာ ဒီလို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်တိုင်း ရင်အေးတယ်။ နှလုံးမသွင်းနိုင်ရင် ရင်ပူတယ်။ အများနဲ့ ဖက်ပြိုင်နေတော့ အများက အထင်သေးမှာ၊ အထင်ကြီးမှာတို့နဲ့ ဖြစ်နေတိုင်း ရင်ပူတယ်။ အဲဒီ အများဆိုတာလည်း ဘာတွေပြောပြော သူ့ရုပ်၊ သူ့နာမ်နဲ့ အိုလမ်း၊ နာလမ်း၊ သေလမ်းသွားနေတဲ့ သူတကာတွေ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အိုလမ်း၊ နာလမ်း၊ သေလမ်းသွားနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မပိုင်ပါလား လို့သိရင် ပြိုင်စရာလည်း မရှိဘူး။ သူများက အထင်ကြီးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ အထင်သေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲဒီလို ယထာဘူတကျအောင် စဉ်းစား

ရတယ်။ စဉ်းစားတော့ သက်သာမှုရတယ်။ ရင်အေးတယ်။ အဲဒါဟာ ဘုရားပေးတဲ့ နည်းပညာ။

ဒီအကြောင်းအရာတွေကို အခုလို နာရ၊ ကြားရ၊ သိရတော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်ကိုလည်း နှလုံးသွင်းနိုင်တယ်။ ဒီလောက်အေးအောင်၊ ချမ်းသာအောင် နည်းပေးတာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပါလားလို့ သိတော့ ဂုဏ်တော်ကြီးကိုလည်း နှလုံးသွင်းနိုင်တယ်။ တရားတော်၏ နက်နဲမှုကို လည်းပဲ နှလုံးသွင်းနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်းတိုင်း အကျိုးရှိမှန်း လည်း သိတယ်။ မိမိအကျိုးကို မိမိ သယ်ပိုးရွက်ဆောင်နိုင်ဖို့ ဘုရားရှင်က နည်းပေးခဲ့ပါပြီ။ ကြိုးစားမှုကတော့ မိမိကိုယ်ပိုင်အလုပ်။

အားလုံးသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများ ဘုရားရှင်ပေးသည့် ဓမ္မ၊ ဒီ ယထာဘူတဉာဏ်တွေ တိုးပွားပြီး ဘဝဆက်တိုင်း အဆင့်မြင့်သည်ထက် မြင့်၍ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် တရားများ ပွားများနိုင်၊ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။